DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

Fabrika SVITAVY

NEDĚLE 12. 6. 2022

2.

ÚVODNÍK - ÚTRPNÍK

Je deset minut po půlnoci z pátku na sobotu, členky redakce v počtu šesti kusů cvakají do klávesnic v plném nasazení. A podobně to tu bude pravděpodobně vypadat i během nocí následujících.

Jak se tu člověk octne, když vlastně na začátku chtěl být pouhopouhým seminaristou? Může za to možná jóga anebo spíš touha být u toho, být tady s Vámi, jít i do něčeho, co je prostě nová zkušenost.

Úvodník by neměl vznikat déle než dvacet čtyři hodin a rekordu už se pomalu začínám přibližovat.

Přepisuji, mažu, odcházím, co bylo ráno vtipné, večer už začíná být trapné. Jsem prostě v procesu (věta ze semináře Sanji Krsmanovićové Tasićové, připadá mi příznačná).

Také dnes pokračují semináře, do kterých s námi můžete nahlédnout i prostřednictvím deníku:

účastníci jsou v procesu (formulaci jsem si prostě pro dnešní den oblíbila), někteří dokonce píší i mimo seminář.

Třeba nám tu přijde do života něco neplánovaného, i to mohou být Svitavy.

Já se třeba těším na dnešní básnickou formu gazel (a doufám, že mi nebude opět těsná):

Víš, že nikdy nejsi v noci
SÁM?
zvlášť když píšeš
ROZHÝBÁN
můžeš nosit třeba
DŽBÁN
Běžet polem
ZADÝCHÁN
Můžeš stavět v lese
STAN
Zmítán větrem sem
a TAM
Gazel zůstal
NEDOPSÁN
(Do slov
LÁN)

Krásný den Vám všem, Ktk

PS:

Vařím cvičím kynu
Životem plynu
Ledovou vodou jsem
Bez pohybu zhynu

(ze semináře Sanji)

ZAPSALI JSME...

... NA BESEDĚ LEKTORSKÉHO SBORU S RECITÁTORY 4. KATEGORIE

Lektorské dvojice i v sobotu diskutovaly s recitátory v budově místního muzea. Magdaléna Gracerová Chrzová byla ve dvojici s Vítem Malotou a hned v úvodu zmínila, že by lektoři přednesu mnohem raději byli nazýváni poradci, nikoliv porotci, protože jejich práce by zde měla spočívat spíš v soustředěné chuti diskutovat s recitátory o jejich výkonech, případně jim zkoušet poradit. Vít mimo jiné vypíchl výhodu, když si recitátor přečte celou knihu – recitátorovi by neměl stačit výňatek z knihy. Měl by být schopen posoudit, jestli právě ten jeho výňatek je z celé knihy pro recitaci ten „nejšikovnější". Uvažovalo se o tom, že humor daný textem může někdy těžknout, a čím to vlastně je, a že důležitější než technická stránka věci je obsah – o čem to teď a tady je. („Ale kdyby chyběla technika, zase bych vám vyčetl, že chybí technika :-)," říká Vít.)

Eliška Vobrubová a Josef Kačmarčík upozorňovali mimo jiné na to, že ne každá čárka (míněno pravopisně a gramaticky) musí být intonačně naplněna. („Nečteme po čárkách," snaží se to shrnout ve zkratce Eliška.) Diskutovali o způsobu výběru textu – v čem spočívají ta lákadla, že vlastně někdo sáhne po konkrétním textu. Mluvilo se o rozdílu, kdy interpret z vypravěče prorůstá do postavy, o hranici přednesu a herectví a jak vypravěč může např. i vyděšenou postavu zprostředkovat velmi klidně – má možnost odstupu. Z diskuse vyvstalo, že když má recitátor nějakou část textu rád, pozná se to – a příjemné je, když má rád svůj text celkově. A také se mluvilo o hledání přiměřených prostředků ke sdělení toho, co přesně chceme sdělit. (Jó, to hledání – pozn. red.) A o hledání paralel situací v textu a situací v našich životech – inu, hledejme i v sobě, najde se toho dost.

Jiřina Lhotská a Vlasta Gregorová se zamýšlely nad tím, jak vzniká humor – jak ho zprostředkovat, abych ho „nevyráběl". Jiřina zdůrazňovala otázku, KDO vypráví, KDO je tím vypravěčem uvnitř textu. A mluvilo se také o chybách, které jsou tzv. dobré, protože nás posunují v našem hledání dopředu. A co takhle texty v nářečí? Kolik úskalí taková výrazná textová danost nese? A kdy vůbec naše fýzis umožňuje zprostředkovat vybraný text? Každý recitátor by měl hledat své vlastní výrazové prostředky a ne se zkoušet přibližovat předobrazům, které nám nejsou vlastní.

A pozor! Hodnocení přednesu je velmi tenký led– pohrává si i s hranicí osobního vkusu, ale obecně se lze shodnout na tom, že když se podaří dobře vybrat text, má recitátor přes něj možnost divákům sdělit, co on sám osobně o světě míní. (Recitátor míní, tréma mění! - pozn. red.)

Milí porotci, je příjemné se do vašich úvah zaposlouchat a vyloupnout si pár myšlenek pro takové to průběžné přemýšlení...

Zapsala gabi

ZEPTALI JSME SE...

... NA DIVÁCKÉ DOJMY Z VYSTOUPENÍ RECITÁTORŮ 4. KATEGORIE

Které vystoupení se vám vrylo do paměti?

No... mě asi nejvíc zaujal ten o té Martině. (Jmenuju se Martina) Nevzpomenu si teď na název, ale byl fakt moc dobrej, ten se mi líbil. (A proč se ti líbil?) Protože se mi líbilo i jak se ta holčička na to správně oblíkla a řekla to tak hezky a líbil se mi vážně moc. (Líbil se ti ještě nějaký jiný?) Jo, ten... nevím, jak se teďkon taky jmenoval, ale bylo to o těch profesorech. Skok a skočit (úryvek z knihy Pan Kaplan má třídu rád).

Štěpánka, 13 let

Je strašně těžké vybrat vystoupení, které bylo nejlepší, protože, jak tady už několikrát zaznělo, tady už se to asi nedá považovat za nějakou soutěž a já si to čím dál víc uvědomuju a já bych chtěla říct hlavně osobně, že před všemi obrovsky smekám, protože to, co tady vidím, je úplně neskutečné vzhledem k věku těch, kteří tady vystupují. Jsou opravdu všichni strašně šikovní a myslím, že se jim všem podaří skvěle vystihnout podstatu toho příběhu, ale zatím z toho, co jsem viděla, na mě obrovsky zapůsobil text od Václava Havla (z knihy Antikódy), když bych měla teda říct někoho. Zase, trošičku tím ubližuju všem ostatním, když si nevzpomenu třeba hned na názvy, protože se mi fakt líbili všichni.

Marie, 41 let

Tak to nevím, jestli dokážu takhle vyspecifikovat úplně konkrétně, protože spíš na to nahlížím tak, že na každém tom výstupu se snažím hledat, co a proč a čím mě oslovuje a co naopak je třeba... a tady ani nechci říct chyba. Tam asi nejsou chyby prostě na téhle úrovni, ale konkrétně to asi říct úplně nedokážu. Něco nás tam posadilo dost do kouta. Byla bych negativista, kdybych vypíchla jeden konkrétní text, který mi tam přišel, že už nezapadal do téhle věkové kategorie. Hodně se mi líbil přednes Emy Dobrovodské O Marnivé vráně. Přišlo mi to jako hodně těžký přednes a velmi citlivě zpracovaný.

Lada, 40 let

Líbila se mi většina. Byly to vážně dobrý texty a byly vtipný nebo i smutný a tak. Ale líbila se mi o té holce, co neměla nadání na tělocvik (Vyřadili mě z knihy Suchý hadr na dně mořském). To bylo hrozně vtipný, to nás bavilo. My jsme se s tátou smály a tak... Takže dobrý. :)

Linda, 11 let

Tak mně se nejvíc vrylo do paměti Jak se staví Chalupa. Mně to přišlo hrozně vtipný a takový, jakože tam byly hezký i změny hlasu a bylo to takový hezky výrazný.

Adéla, 11 let

Mně se nejvíc líbilo Anna ze zeleného domu, protože mi to přišlo strašně vtipný a myslím, že kdybych to recitovala já, že by to asi ke mně i sedělo. A ta holčička, co to řekla, to dobře interpretovala, podle mě.

Kateřina, 10 let

Mně se nejvíc líbila Sofie Anna Janebová, Hrdý Budžes. Bylo to hodně vtipný a líbila se mi tam ta změna tónu, změna hlasů a celkově: Líbilo se mi to.

Johana, 11 let

Nejvíc se mi líbila Jmenuju se Martina. Připadalo mi to hodně uvěřitelný, připadalo mi, že ta holka dokázala popsat to, co si Martina vlastně myslela. Takže to bylo za mě nejlepší. Ještě se mi líbilo to od Havla (z knihy Antikódy), to bylo hodně vtipný, takže to bylo dobrý.

Viola (Víla), 12 let

Mě pobavil David Vávra. To je recitátor Antonín Adamů. Hadr, chleba, drdol, zuby. No, já jsem ho teď nedávno slyšela přímo od toho Vávry a mám ten text ráda, tak mě dneska potěšilo, že jsem ten text slyšela od takhle mladého recitátora. Bylo to fajn.

Ivana, 37 let

Mně se líbila Sofia Jarovaja a text o kozách a kaprech Vánoční historka o kozách a kaprech. I když ten text znám většinou na papíře, tak mi přišlo, že byl pěkně interpretovaný a že si to Sofie užívala.

Daniela, 32 let

VČERA JSME VIDĚLI...

Aneta Bláhová

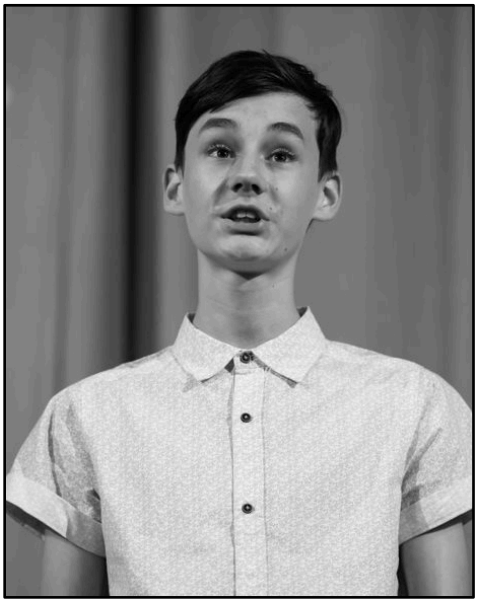

Štěpán Vacula

Anna Holečková

PŘEDSTAVUJEME VÁM...

... LEKTORY DÍLEN PRO RECITÁTORY

Položili jsme všem lektorům čtyři stejné otázky:

Kdybyste měli zformulovat jednu radu pro recitátory, jak by zněla?

Který text si vybavíte, když pomyslíte na svůj recitátorský život?

Kdybyste nám měli dát tip na kulturní zážitek, který bychom si neměli nechat ujít, co by to bylo?

Co byste popřáli Dětské scéně k 50. narozeninám?

Adéla Zmrzlíková

Užijte si to. Říkejte texty, jejichž myšlenky chcete světu sdělit, a pak se radujte, že to můžete dělat.

Montáž textu z knihy Kalvárie od Petry Braunové. S tímto textem jsem strávila spoustu času, prožila mnoho emocí a moc pro mě znamenal.

Kromě aktuální Dětské scény si samozřejmě nenechte ujít tu příští!

Dětské scéně přeji z celého srdce jen to nejlepší! Přeji, aby bylo stále tolik nadšených mladých lidí, kteří mají rádi umění a chtějí se jím vyjadřovat. Milá Dětská scéno, přeji Ti krásně oslavené jubileum!

Štěpánka Tušlová

Dopřejte si na začátku čas a ticho. Až se na vás publikum začne soustředit, utáhněte ho na vařené nudli!

Vybaví se mi můj nejpropracovanější text Chlebíček od Tomáše Přidala a spousta dalších textů tohoto autora.

Rozhodně prachatickou Muzejní noc, která se každý rok koná v Muzeu české loutky a cirkusu v Prachaticích. Těšit se můžete především na komentovanou prohlídku muzea a doprovodný program.

To, co si přejeme vždycky na rodinných oslavách - všechno nejlepší k narozeninám, hodně štěstí a zdraví... (pusa)

Lenka Janyšová

Vyberte si text, kterému rozumíte, chcete jeho bádáním a následnou recitací něco sdělit.

Začínala jsem u Jaroslava Seiferta a básně Maminka a nyní čekám už čtyři desítky let na svou recitátorskou reinkarnaci.

Za 14 dní začíná v Ústí nad Orlicí Mladá scéna a já jsem z Ústí. Mladí divadelníci se vyjadřují rádi a s nadšením sobě vlastním. Diskuse na zahradě Malé scény jsou kulturním zážitkem už 14 let a doufám, že budou pokračovat i v dalších letech.

Organizátoři Dětské scény, vydržte!!!!! Děti budou.

Jakub Kubíček

Pauza a ticho je váš kamarád a nebraňte se kamarádství s nimi.

Text, na který si vzpomenu jako první, jsem recitoval, když mi bylo 13, a byl to text od Mariana Pally - Jak se dotknout prostoru.

Moc doporučuji, a pokud se vyskytne blízko u Vás představení Špinarka ostravského souboru z divadla Petra Bezruče v režii Tomáše Dianišky, běžte a neváhejte.

Aby byla stále tak energická a plná elánu jako doteď a abychom se my, dramaťáci, mohli spolu dále potkávat na tomto svátku dětského divadla a přednesu.

Silvie Młynarczyková

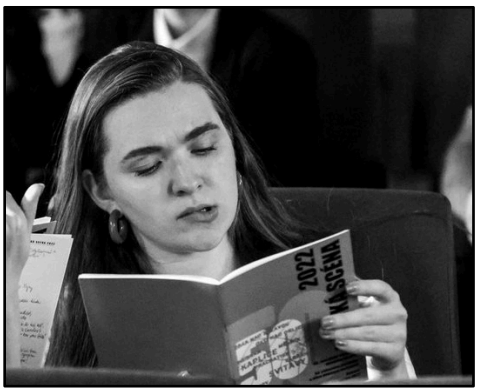

Hlavně klid! A užijte si to!

Pavel Šrut je srdcová záležitost, od něj jsem recitovala svůj první text vůbec (V Pantáticích na návsi...). A o něco později přišel Červ, se kterým jsem se posunula až do celostátního kola přednesu v Trutnově. Text mi evokuje krásné zážitky z přehlídky i tu pozitivní energii, kterou sám o sobě vyzařuje.

Opera Kouzelná v flétna v Národním divadle v Brně (odehrává se ve vesmíru, je to skvělý!)

Hodně štěstí, zdravíííí, hodně štěstí, zdravíííí, hodně štěstí, milá (skvělá, nejlepší, úžasná) Dětská scénooo, hodně štěěěstíííí, zdraaavíííí!

Pavel Šindelář

Hlavně si to užít!

S recitací moc zkušeností nemám. Teď se k ní, díky škole i Dětské scéně, pomalu dostávám a doufám, že budou mé zkušenosti podstatně bohatší.

Pokud budete mít možnost zhlédnout inscenaci Lišák Renard z Naivního divadla, neváhejte!

Ať přidá minimálně dalších 50 let a ať nadále je tak inspirativním místem jako teď. Místem talentu a inspirace.

PŘEDSTAVUJEME VÁM...

...novou členku lektorského sboru dětských recitátorů, Magdalénu Gracerovou Chrzovou

Položili jsme jí stejné otázky jako ostatním lektorům včera.

Dejte si čas a práci s hledáním textu. Vyplatí se to a je to znát.

Jako první mě napadlo Halasovy básně ze sbírky Před usnutím. Recitovala jsem je na prvním stupni a dodnes ty verše umím.

V létě probíhá spousta festivalů a akcí a každý si určitě dokáže vybrat. Když mám možnost, chodím například na festival pouličního divadla Za dveřmi, který se koná v červenci v Praze.

Hodně mladých nadšených recitátorů a souborů, kteří Dětskou scénu udržují stále mladou a svěží.

POEZIE PRO DNEŠNÍ DEN

Gazel

V kultuře rozvinuté středověké Arábii vznikla básnická forma, která se opírá o opakování jediného rýmu. Tímto rýmem jsou první dva verše básně spojeny s každým dalším sudým veršem. V původních gazelech se na konci každého z těchto veršů vyskytoval ještě krátký refrén.

(Robin Král + Jana Hrušková + Zuzana Břečanová, VYNÁLEZÁRIUM)

NAHLÉDLI JSME DO...

... SEMINÁŘE R - PŘEDNES, NEBO HERECKÝ MONOLOG?

Už třetí den probíhá seminář s **Martinou Longinovou Přednes, nebo herecký monolog?** Seminář je koncipován jako teoretický, s možností nahlédnout do konkrétních textů určených pro přednes i pro práci s monologem. Účastnice doposud pokládaly kromě jiného své dotazy, na tabuli se během druhého seminárního odpoledne objevují kategorie: přednes – ich forma – herecký monolog. K jednotlivým kategoriím lektorka zařazuje pojmy: já=vypravěč, já=postava, já=role, poezie, próza, monolog postavy, jednání slovem, drama, kontext postavy v příběhu, imaginární partner a mnohé Další.

Martina Longinová uvádí konkrétní příklady z divadelních her, ze své bohaté praxe, z diskuze je patrné osobní zaujetí přítomných, atmosféra je otevřená, vlídná, přemýšlíme, zaznívají otázky, snažíme se hledat odpovědi – spojuje nás zájem o téma a určitý vhled do problematiky. Dotazy přítomných se týkají i textů, které jsme slyšeli ve třetí a čtvrté recitátorské kategorii. Pídíme se po významech, děláme si jasno a možná i na chvilku nejasno v definování pojmů jako koláž, montáž. Účastnice semináře uvádějí příklady a zkušenosti z vlastní praxe, události spojené s přehlídkami posledních měsíců se vracejí, jako kdyby se staly docela nedávno. Okrajově se dotýkáme i úprav textu, snad se jednotlivé pojmy přítomným jeví v jasných barvách. Hledají se i definice, ano, takové setkání je smysluplné.

NA SLOVÍČKO S...

... RECITÁTORY 4. KATEGORIE

Jak dlouho recituješ?

Jak si tě našel tvůj text?

Vyber miniúryvek ze svého textu pro ty, kdo tě neslyšeli.

K čemu je podle tebe dobrý přednes?

Antonín Drdla

Recituju něco okolo 4 let.

Text jsem si našel tak, že mi ho doporučila moje učitelka z dramaťáku a já jsem si řekl proč ne, aspoň to vyzkouším. Chytlo mě to tak, že to recituju tady. Zaujal mě tím názvem, protože se jmenuje Jak jsem mutoval a přišlo mi to dobrý k mojí situaci, že jsem v tu dobu taky mutoval.

Líbí se mi úplný začátek, ten to vystihuje ze všeho nejvíc. „Puberta je obdobím nebývalých zmatků. Jak jinak si vysvětlit skutečnost, že jsem věkově nebyl ještě voličem a už jsem měl dva hlasy?"

Určitě se naučím líp vyjadřovat nebo mluvit s okolím. Celkově se člověk naučí líp pracovat s pusou.

Magdaléna Bařáková

Tohle je můj první soutěžní rok, ale ve škole recituji už pátým rokem.

S textem jsme se našly tak nějak vzájemně, moje učitelka mi přinesla knížku, já si vybírala a tyto texty mě zaujaly, byly odlišné. A přišlo mi, že ke mně sedí.

„Račte si povšimnout toho, co vzniká mezi levou a pravou dosud-nikoli-básní. Zatím tu není nic, je to však dosti smysluplně vybouleno doleva i doprava."

Naučíte se mluvit před lidmi a taky se vám zvětší slovní zásoba.

Terezie Žvaková

Recituju asi 5 let.

Já jsem dlouho nevěděla, jaký text si vybrat, jenom jsem věděla styl. Chtěla jsem tam hodně přímé řeči. S maminkou jsme hledaly na internetu a tam jsme našly toto.

„Jasné to je, ale nerosumim, proč mám řeknout skočil, když je skok. To mně nedává smysl."

Když tě to baví, tak tě to uvolní, a můžeš se tak vžít do toho, co říkáš a můžeš si to užít.

David Seltenreich

Už to bude 6 let, co chodím na dramaťák a my tu recitaci máme jako povinnou součást. Tohle je ale můj první takový úspěch, kdy jsem se dostal do toho celostátního kola, protože předtím jsem byl úspěšný akorát v první třídě s básní Hop, táto, přes bláto!

Tento konkrétní text si mě našel tím, že já mám už dlouhodobě zájem o absurdní divadlo a podobně a mám velmi rád Václava Havla. Většina jeho textů je nerecitovatelná, dalo by se říct, takže jsem se snažil z toho vybrat. Bylo to docela náročný.

„Nechoďte na jeho pohřeb a spolu s námi na něho rychle zapomeňte."

Já si myslím, že se to velmi hodí v životě. Když třeba ve škole děláme prezentace, vidím opravdu rozdíl. Musím egoisticky prohlásit, že já, který mám tu průpravu přednesem, jsem schopen třeba mluvit i spatra. Je to velmi dobrý při nějakém veřejném vystupování.

Ema Dobrovodská

Od té doby, co chodím na dramaťák, takže přibližně 7-8 let.

My jsme hledali hodně dlouho, protože to je asi ta nejtěžší věc na celém tom textu. To je básnička, kterou můj učitel poslouchal jako malej od svý maminky a mně se moc líbila. Je tam ponaučení, tak jsem si ji vzala.

„Jednou zrána jedna vrána, hloupoučká a nafoukaná, povídala sestře..."

Dá se tím něco sdělovat ostatním lidem. Nebo je to pro zábavu. Mě to baví, tak si to užiju.

Sofie Anna Janebová

Já jsem s recitací, myslím, začala ve druhé třídě. To jsem tady ještě nebyla, ale od 3. třídy jsem se už zapojovala i na Dětské scéně. To je tedy 7 let.

Tenhle text si mě našel přes tetu. Já sice Hrdýho Budžese mám ráda, ale teta mi doporučila, abych zkusila něco z toho recitovat. A tenhle úryvek mám osobně ráda, tak proto.

„Tak co tomu říkáš? To je krásná básnička, viď?" - „Kačenko, tohle já recitovat nebudu," řekla jsem. Proč bys to nerecitovala? To chceš radši říkat něco o Gottwaldovi nebo co?"

Je to dobrá věc do života, když se člověk dokáže postavit před lidi a mluvit. Také práce s hlasem a zpráva, kterou chce divákům předat. To může být super nejen pro něj, ale i pro jeho okolí.

NAHLÉDLI JSME DO...

... DÍLNY PRO RECITÁTORY 2. KATEGORIE

Dnešní den mi začal v 8:12 hodin, kdy jsem se vrátila zpátky na střední školu, abych se podívala a zažila si dílnu pro 2. kategorii.

„Já bych chtěla taky mikádo, ale chci ještě počkat, protože chci darovat vlasy na paruku," vysvětlovala svůj postoj k účesům jedna z dívek.

„Červenec je červenej." „Ty jo! To jsem nevěděl!" notovali si spolu dva chlapci.

„Dobré ráno, budeme dneska venku?" zeptala se zvědavě lektorka Silvie Młynarczyková, přestože již očekávala kladnou odpověď.

„Jooo!" ozvali se nadšeně všichni jako jeden.

„Tak si odložte věci, vyrážíme!" uzavřela ranní rychlodomluvu Lenka Janyšová.

Ze třídy Střední zdravotnické školy, kde si děti nechaly všechny své věci, jsme se pouze několika kroky přesunuli do zahrady muzea. Tam začala dílna pro 2. kategorii.

Nejprve jsme udělali kroužek a hromadně si ukázali, jak se každý momentálně cítí. Ten, kdo nebyl ve své kůži nebo se špatně vyspal, měl ruku na zemi, ten, kdo se vzbudil plný energie a měl radost z dalšího dne, měl ruku tak vysoko, jak jen to šlo. Někteří si mysleli, že dnešní den jim nebude přát, tudíž byl nejvyšší čas dílnu zahájit, zahrát si společně hry a náladu dětí napravit a dobrou energii podpořit.

První rozehřívací aktivitou byla hra Zmražovák. Děti se nacházely ve vyhraněném prostoru, ve kterém se snažily utéct před Zmražovákem, který je mohl zmrazit pouhým dotykem. Pokud někdo zmrznul, stál nehnutě a čekal na osvobození od některého ze svých kamarádů. Jedinou možnou záchranou bylo láskyplné pohlazení ruky od ramene k zápěstí.

Další aktivity se zaměřovaly na vnímání prostoru, rytmu, sebe samých i druhých, zopakování si jmen a procvičení celého těla nebo schopnost spolupráce a domluvy beze slov.

Na závěr jsme si opět ukázali na neviditelné škále nálad, jak se cítíme. Průměr byl znatelně vyšší než před hodinou. I já mám více energie a hlavně radost. Je 9:16 hodin. Všichni odchází nadšení. Já jdu do kina. Jdu se podívat na recitaci letošní 4. kategorie.

verca

NAHLÉDLI JSME DO...

... DÍLNY PRO RECITÁTORY 3. KATEGORIE

Třetí kategorie vystupovala hned první den Dětské scény, kdy jsme se já s Pavlem věnovali přípravě a aktivizaci recitátorů přímo v prostoru kina Vesmír. Před recitací je prostě potřeba si prostor trochu vyzkoušet. Dnes jsme začali ráno ve dvoře muzea a měli jsme čas na různorodé aktivity od honiček, poznávání každého z nás až po společný taneček. Díky krásnému počasí můžeme trávit čas venku, kde je to pro pohyb jako stvořené. Děti jsou plné energie (mají už po vystoupení) a velmi kreativní, což naši dílnu obohacuje, mnohdy až nečekaně. Někdy jsme tak hlasití, že rušíme rozbory pro recitátory (probíhající v muzeu – pozn. red.), za což se tímto omlouváme :-). Doufáme ale, že si recitátoři po naší dílně třeba napíšou nebo tu najdou dokonce skutečné přátelství.

Jakub Kubíček (i za Pavla Šindeláře)

NAHLÉDLI JSME DO...

... DÍLNY PRO RECITÁTORY 4. KATEGORIE

ZEPTALI JSME SE...

... NA DIVÁCKÉ DOJMY Z PŘEDSTAVENÍ 1. BLOKU

Mon Dieu!

Moje dojmy byly takové, že to bylo velice vtipné, krátké, ale to vůbec nevadilo. Hezký to bylo a zajímavej ten nápad. Líbilo se mi to.

Honza, 11. června čerstvě 13 let

Jsem strašně nadšená, jak ty děti si to užívaly to divadlo. To bylo na každým z nich strašně vidět, jak tu svoji roli si tam prostě žijou. Hrozně se mi líbilo, jak ty děti hrály vlastně všechny jako kdyby na stejné úrovni, že tam nikdo nebyl slabší nebo silnější, a hrozně oceňuju to, že měli ten soubor složenej jedna k jedný kluci - holky. To se podle mě dost často nevidí, to si taky myslím, že bylo super.

Jana, 41 let

Bylo to moc hezké a roztomilé a byl to hezký výběr příběhů. Já osobně jsem je všechny znal. Bylo to moc hezké. Moc hezky zpracované.

Daniel, 11 let

?

Nejvíc se mi na tom líbil nápad právě spojit video spolu s takhle hranýma věcma a asi, že to byl prostě zajímavý nápad propojit to, co se děje, jakože v tý realitě, v tom videu, a to, co se děje jakoby v hlavě, co tady předváděli.

Anna, 15 let

I like it very much because I think it has captured the essence what we can call „the first love“ or the first development of some relationships, sympathy, love, liking between a teenage boy and a teenage girl. That is a very subtle and very important subject but also very delicate. And I think they did it in a very, very funny and good way to analyze this: what is going in the head of the boy and what is going on in the head of the girl. Anyway, it's a little bit different. What they think and what they expect.

Překlad:

Líbilo se mi to opravdu moc, protože si myslím, že to dokázalo zachytit esenci/pocit toho, čemu by se dalo říkat „první láska“ nebo první vývoj nějakých vztahů, sympatie, lásky, když se kluk v pubertě a holka v pubertě mají navzájem rádi. Je to velmi citlivé a opravdu důležité téma, ale také velmi choulostivé. A já si myslím, že to udělali velmi, velmi vtipně a dobře, aby ukázali tohle: co se děje v hlavě kluka a co se děje v hlavě holky. Každopádně je to u obou trochu odlišné. Co si myslí a co předpokládají.

Sanja Krsmanović Tasić, 58 a půl roku :)

Mně se to představení hrozně líbilo. Já s takovejhlema vojenskejma věcma mám zkušenosti, takže se mi to představení strašně líbilo. Myslím si, že to měli velmi dobře sehraný a nemám k tomu žádnejch výtek, prostě k tomu nemám, co špatnýho dodat.

Andreas, 11 let

ZAPSALI JSME...

... z veřejné diskuse o představeních 1. bloku

Mon Dieu!

Účastníci diskuse ocenili především práci s dynamikou a principem mnohočetnosti postav, který je velmi funkční pedagogicky, ale současně nabízí také zajímavý divácký zážitek. Zmnožená interpretace je klíčem k hravosti. Za výhodné považovali diskutující také skutečnost, že ona mnohočetnost postav napříč inscenací gradovala. Na samém začátku vystupují jednotlivé postavy a v závěru představuje dvojici manželů velká skupina, což je samo o sobě dramaturgicky velmi nosné. Hodně se řešil právě vztah mezi kvalitami pedagogickými a těmi čistě divadelními. Toto téma shrnul Luděk Richter slovy, že kvalitní pedagogický přístup funguje mnohdy jako cesta k dobrému divadlu. Opakovalo se tvrzení, že děti působí na jevišti velmi přirozeně, svobodně a radost ze hry z nich přímo sršela. Rovněž si jsou děti vědomy, o čem a proč hrají, disponují velkým divadelním nadhledem a citlivostí k sobě samým. Velmi kladně byl hodnocen výběr předlohy a z něho vycházející dramaturgická koncepce. Tvůrcům se skvěle podařilo vypíchnout dramatický náboj epických textů a vytvořit tak přirozené dialogy. Nejvýrazněji se názory lišily v otázce přehrávaní. Jako protiargument zaznělo, že pevně vystavěný půdorys naopak umožnil přijatelnou improvizaci, která podpořila živost celého tvaru. Oceněna byla také práce se zkratkou a hudební složka.

KUKíci - ?

Diskutující pozitivně hodnotili výběr tématu, které bylo souboru blízké a adekvátní jejich věku. Současně se však jedná o téma velmi citlivé, které po aktérech vyžadovalo velkou odvahu a značnou dávku sebeironie, což bravurně zvládli. Kateřina Schwarzová ocenila práci s filmem, který nebyl pouhou ilustrací, ale svou detailností prohluboval význam, pro některé diskutující bylo však promítání nezáživné. Diskutující se shodli, že pravidelné střídání projekce a hraných částí mohlo místy působit monotónním dojmem. Souboru bylo tedy doporučeno opakování nabourat. Kladně hodnoceno bylo ztvárnění chlapeckého vědomí, které pracuje s vypointovanými situacemi a dynamikou. Dívčí části byla naopak vytýkána absence vývoje zapříčiňující povrchní dojem. Nečitelný byl pro diváky například obraz nošení kytiček. Muzikální pasáž představující štěstí však zafungovala skvěle. Hodně se řešilo také dramaturgické pojetí začátku inscenace. Pro některé diskutující bylo zábavné být divácky vržen do situace, jejíž význam je odhalen až za určitý čas. Početnější část diskutujících se však přiklonila k názoru, že je začátek zmátl a považovali jej za dramaturgický problém nastolení inscenačního klíče. Jakub Hulák zmínil, že celkovému dojmu inscenace nepomohl prostor velkého sálu a že je tvar, i navzdory jeho očekávání, určen spíše na sál komornější, kde funguje například metafora uzavření se ve své hlavě, která se nyní nedostavila. Zmíněny byly divácké reakce v průběhu představení – s vrstevníky inscenace silně rezonovala a bezprostředně na ni reagovali, dostavil se tak princip „nejsi v tom sám“.

VČERA JSME VIDĚLI...

?

VČERA JSME VIDĚLI...

Mon Dieu!

ZAPSALI JSME...

... z diskusí dětského diskusního klubu

Hafo dětí, plno pocitů a divadelních zážitků. To je prvotní impuls, který jsme cítily z této různorodé věkové skupiny. První festivalový den a nové tváře. Diskuzní klub jsme tudíž začaly hrou, při které jsme se podáváním rukou vzájemně poznávali, abychom věděli, s kým budeme následující hodinu trávit čas.

Začali jsme diskuzí o inscenaci Mon Dieu! Soubor Tři boty tvoří děti, které se do debaty s diváky pustily s lehkostí a dětským humorem. Dozvěděli jsme se například, že diváci v představení rozklíčovali spoustu francouzských témat a z jednotlivých pohádek je nejvíce zaujala ta s botami, a to obzvláště její vizuálnost (kompozičním rozložením prvků na scéně).

Dále jsme debatovali o inscenaci s názvem „?". Diváci místo otazníku vymýšleli alternativy názvu, například „Myšlenky", „Pocity", „Vztahy". Tyto názvy se shodovaly s hlavním tématem, které pro děti z inscenace vyplynulo. Téma rezonovalo především se stejnou věkovou skupinou tvůrců. Projekci vnímali pozitivně především díky zážitku, který přineslo propojení videa s divadlem. Na závěr účastníci ve skupinách tvořili návrh plakátu.

Těšíme se na další tvořivé a inspirativní diskuze.

Denisa Bláhová a Marcela Plíhalová

NAHLÉDLI JSME DO...

... SEMINÁŘE D - DIVADLO JAKO POZNÁNÍ

Do semináře D jsme se vlastně dostaly náhodou...

Náš lektor Tomáš Mohapl Doležal nás dokázal skvěle sblížit hned na začátku. Aktivita, která byla startem semináře, splnila svůj úkol. Říct jméno v nynější náladě nás dovedlo k zaregistrování nových tváří. Cesta dále pokračovala hrou na upíra. Kruhem jsme docílili vzájemné pozornosti a mohlo se hrát. Upír mířil na svou oběť, která se mohla zachránit navázáním očního kontaktu a vyřčením správného jména. Upírů však přibývalo a strach stoupal. Tak teď už víme jména, ale odkud jsme, ještě ne. To však předbíháme.

Na chvíli se přesuneme do světa beze slov a to je pantomima. Přemýšleli jste někdy o tom, jak předvést každodenní činnost? My dnes ano. Vybrali jsme si věc v místnosti, která sehrála hlavní roli v krátké herecké etudě. Teď už to bylo jen na nás. Například spoluúčastnice skvěle předvedla etudu s ovladačem, při níž ztvárnila bezmocného učitele při zapínání dataprojektoru. A teď se dostáváme k otázce: „Odkud přicházíme?“ Zůstáváme stále ve světě pantomimy, kde tentokrát představíme imaginární předmět symbolizující naši školu.

10minutová pauza. Ufff! Konečně přestávka. Sušenky, pití a...

...následovala další aktivita. Nacházíme se v lapidáriu. Stali se z nás sochy vyjadřující náš vztah k dramatické výchově nebo dětskému divadlu. Obdiv, věrnost, láska, úcta, radost...všechny tyto emoce se skrývaly v sochách. V další části toho nebylo málo. Ještě se z nás některých stala opačná pohlaví. Lektor Tomáš nás rozpočítal: část ženy, část muži. Vžíváme se do rolí a najednou zvrat... „Prohoďte se!“ zaznělo z jeho úst. Všechny to sice zaskočilo, ale zvládli jsme to. Ženy si vzaly židle a posadily se do kruhu. Každý muž si vybral jednu ženu. Jedna však zůstala „na ocet“. Muži se posadili na židle, přičemž ženy si stouply za ně. Cílem hry je, aby si osamocená žena vybrala vždy svého vyvoleného a dala mu nějaké znamení, aby utekl. Pokud se mu to podaří, je osamocená jeho exmanželka.

Tyto skupiny (muži, ženy) nám zůstanou, a tak jsme rozděleni i do další, závěrečné hry. Tyhle dvě skupiny napsaly o svém pohlaví 10 stereotypů ve hře, která se denně odehrává na ulici. Poté jsme si je všechny prošli a začali o nich diskutovat. Díky této úžasné aktivitě jsme se naučili více obhajovat svůj názor a stát si za ním.

Navážeme na první větu tohoto článku. Do semináře D jsme se vlastně dostaly náhodou, ale byla a je to ta nejlepší zkušenost. Lektor je pohodový, milý, zábavný a příjemný člověk. Díky němu jsme si náš první den maximálně užily a moc za to děkujeme. Těšíme se na další dny.

Adéla Málková, Anna Drápalová a Šárka Novotná

NA SLOVÍČKO...

... S Tomášem Mohaplem Doležalem, lektorem semináře D

Jaký máš po dnešním prvním setkání pocit z průběhu semináře?

Mám příjemný pocit. Sešlo se mi tam 15 studentů ze středních pedagogických škol a šlapalo to tak dynamicky, že i přestávky byly krátké. Dlouho nepamatuji seminář, kdy by i o přestávce bylo cítit soustředění. Ta energie se udržela.

Vytyčil jsem si, že chci nabídnout cestu, kterou sám obvykle kráčím. Pro mě je divadlo médium, kterým předávám informace, poznání a současně je tu možnost něco předvést a sdělit. Na začátku bylo takové to typické oťukávání, ale překvapilo mě, že všichni byli zorientovaní. Pochopitelně pravidlo je, že nic není špatně. Měli jsme třeba zadání předvést imaginární předmět, který nějak metaforicky vyjadřuje, z jaké instituce účastníci přicházejí, a měl jsem představu spíš metafory, ale začaly jim vznikat spíš symboly (předváděli předměty, které jim jejich školu připomínají). Což je kouzlo cesty, kterou nabízí dramatická výchova. Nějaké mantinely jsou, ale jsou natolik volné, že se může stát ledacos.

Je dramatická výchova pro každého?

To je takové extrémní tvrzení, ale proč ne? Já vnímám, že dramatická výchova je nějaký základ a byl bych pro, aby pro děti byla možnost setkat se s ní. Ne povinně, aby to neodrazovalo. Ale současně bych dodal, že se lidí neptáme, jestli chtějí zpívat, ale každý někdy zpívá, i když třeba tajně. Každý si něco kreslí, dívá se na filmy... Kdo se ptá, jestli je matematika pro všechny? Prostě to tak je. Vede nás to všechno k poznání. A drama je prostředek poznání, který někomu vyhovuje méně, někomu více, ale bylo by dobré, aby si nějaký základ zažili všichni.

V čem vidíš výzvy, které stojí před dramatickou výchovou v České republice?

Jde o to, jak přesvědčit většinovou společnost o tom, co drama všechno umí. Třeba my jsme se na semináři dnes velmi jednoduše dostali ke kritickému myšlení. A dál. Naše vnímání věcí nemusí být tak striktní, protože mnohdy nejde o to, co je dobře, co špatně, ale jak to vidíš ty a že já tě poslouchám a vnímám. Dramatická výchova velmi často nabízí pohled na různé věci z různých úhlů. Učí nás zkoumat, poslouchat druhé, učit se podívat na věci znovu, nově... Rozhodně má dramatická výchova příležitost sbližovat se s historií, s dějepisem. Předávat dětem prožitkem to, co se dělo třeba i v dávné historii. Ale dějepisáři mají taky nevděčnou práci – mají minimum prostoru na to, aby vůbec něco metodicky pestře učili...

Máš nějakou jednu praktickou radu pro začínajícího učitele dramatické výchovy? Na co by měl při své práci pomyslet?

To dnes zaznělo v semináři při reflexi. Nesmíme zapomínat na to, že v dramatické výchově nabízíme prožitek, a to tady a teď. Tohle uvědomění je důležité, potvrzuje pedagogům-nováčkům, že to funguje.

A potom je dobré uvědomovat si, že jako učitel nesmíme zaujmout jenom dva nadšence a nechat se tím unášet. Musíme přemýšlet, jak tu být pro celou skupinu. A hlídat si to.

Dej nám tip na kulturní zážitek, který bychom si neměli nechat ujít.

Čekalo by se, že řeknu divadlo. A v rámci brněnských divadel bych doporučil HaDivadlo. Viděl jsem tam v poslední době dvě představení, kde mě úplně mrazilo v zádech. Je tam ohromná hloubka prožitku těch, kteří hrají. Jde o Prezidentky a Moby Dick. Herci ze sebe dávají všechno, co můžou, a já to dostávám a je mi v tom dobře.

Ale kulturní zážitek je pro mě taky v krajině, kterou neznám a kde jsou lidi. Cizí krajiny jako něco nepoznaného, co mohu poznávat, to je ohromně lákavé. Být vnímavý ke krajině a ke stopám lidí, kteří v ní žijí.

Co bys přál Dětské scéně k 50. narozeninám?

Nové podněty, aktuální autentičnost... A ať Dětská scéna zůstane dětská, i když jí bude 100 let.

VČERA JSME VIDĚLI...

Seminář D

Seminář D

Seminář D

VČERA JSME VIDĚLI...

?

Mon Dieu!

?

ZAPSALI JSME...

... Z DISKUSÍ O PŘEDSTAVENÍCH 1. BLOKU

?

To, co říkáme nahlas, je jen zlomkem toho, co se v nás opravdu odehrává. Každé slovo, které vyřkneme, je výsledkem nepřeberného toku slov vnitřních, náš vnější projev je často výsledkem diskuse, mnohdy přímo krutého souboje zoufale nesourodých součástí naší osobnosti. A co teprve, když je nám kolem patnácti a když jde o tak zásadní věc, jako je první rande.

Soubor KuKíci toto téma nejen našel a pojmenoval, ale v autorské inscenaci „?“ (s otazníkem) pro něj nalezl i krásnou divadelní metaforu. Rozkouskovanou projekci mikrosituace první schůzky přerušuje nahlížením do hlavy dvou hlavních hrdinů, kde myšlenkové pochody, spory a souboje vidíme naživo, ztělesněné dvěma skupinami herců. Přičemž v hlavě chlapce se komunikace s dívkou přetavuje do podoby vojenského cvičení se zaměřováním cíle, rekognoskací terénu, zneškodňováním bomby a vytvářením bojových strategií, zatímco v hlavě dívky skupina jakýchsi zahradnic s hippie rysy pěstuje kytičky, likviduje následky potopy a v přetlaku tančí velkolepé muzikálové choreografie.

Soubor je výborně vybavený, vojenská cvičení a taneční kreace herce nijak nešetří, jsou opravdu propracované, přesné, plné efektních detailů, groteskních gagů a akrobatických prvků. I přes mnohé problémy, záskoky na poslední chvíli apod. se souboru daří zůstat v intenzivním nasazení a energii a strnout s sebou i publikum.

Nevšední možnost vidět jedno představení dvakrát v jednom dni, kterou porotě poskytuje Dětská scéna, však ukázala velmi zajímavou věc. Tato energie, nasazení a vztah k tématu lehce zakrývají jisté problémy, které lze spatřit zejména ve struktuře inscenace. V dopolední repríze bez přítomnosti mladého publika (v kombinaci s nejrůznějšími technickými problémy) se obnažila přílišná, postupně až úmorná pravidelnost principu střídání projekce a živých výstupů, která ne vždy nabízí potřebné překvapení, pointu, vtip. Silná místa (jako je například dobytí paměťového trezoru s informacemi o třešni chloupkaté) jsou střídána místy výrazně slabšími.

Zajímavé je také srovnání metafor dívčího a chlapeckého myšlení. Zatímco metafora vojenského cvičení se v podstatě nevyčerpá a nabízí velmi srozumitelné a dobře fungující obrazy, květinový svět není vždy úplně srozumitelný, častěji mu chybí pointy, působí rozmlženě. Připívá k tomu již fakt, že zatímco vojákům jde z podstaty neustále o život a všechny úkoly působí smrtelně vážně a dramaticky (což je pro divadlo bezesporu velmi výhodné), v květinovém světě je mnohem složitější této životní závažnosti dosáhnout. A tak se mnohdy zdá, že vlastně dívkám zas tak o moc nejde, a to i v zásadních momentech, jako je třeba příprava na první polibek.

Co však ani energie odpoledního představení neovlivnila, je závěr inscenace. Vývoj schůzky vytvoří napětí a očekávání. Kam to dojde, co se stane a co z toho vyplyne. V závěrečné scéně se ve cvičení vedeném vojínem Láskou dívčí a chlapecká skupina prolnou a skončí v téměř cirkusové formaci, kdy někteří stojí druhým na zádech či ramenou. Tento obraz je sám o sobě bezesporu efektní, vzhledem k délce inscenace a nápaditosti některých předchozích situací však působí jaksi nedostatečně. Jakoby vlastně nebylo úplně jasné, co konkrétního k tématu, které pro sebe tak dobře našli, chtějí inscenátoři říci. Co objevili dalšího, kromě principu, který pojmenovali už v úvodních scénách.

Podle intenzivních reakcí odpoledního publika je ovšem nepochybné, že téma i zvolená forma jsou blízké nejen souboru, ale i jeho vrstevníkům. Inscenace má evidentně veliký potenciál, zdá se, že je skvěle nastavená. Potřebovala by jen upřesnit, lépe strukturovat, možná zkrátit a „doslovit“. Třeba se to ještě v budoucnu podaří.

Mon dieu!

Stojí-li na jevišti skupina malých dětí, lze ocenit už to, když dokáže vnímat prostor, zaplnit ho, vytvářet v něm srozumitelné mizanscény. Ještě cennější je, když děti dovedou předat naučený text s porozuměním, nebo dokonce jednat s jinou postavou v dialogu s jasným vztahem k situaci, když zvládnou pracovat s temporytmem inscenace, navazovat na sebe a skvěle vnímat jeden druhého. Za zcela překvapivé lze potom považovat to, když malé děti vědomě „hrají“, s plným nasazením, tedy bez očekávatelné opatrnosti či polovičatosti, svůj projev stylizují, a po celou dobu představení dokáží udržet jemnou nadsázku, aniž by se pitvořily či podbízely. Pokud při tom všem však navíc působí na jevišti uvolněně, svobodně a klidně, hru si evidentně užívají a i v hromadných akcích cítí a využívají prostor pro projevení svého originálního temperamentu, nevíme už, co bychom měli chtít více. Vše výše zmíněné platí pro inscenaci třebotovského souboru téměř beze zbytku.

Tři francouzské pohádky převyprávěné Václavem Cibulou a Janem Vladislavem s lehce absurdními prvky jsou nejen radostným zážitkem, ale také zprávou o kvalitní práci s dětským souborem. Děti jsou nejen dobře vybavené, ale také jim zásadně pomáhají veškerá režijní rozhodnutí, jako jsou zdvojené či hromadné postavy, práce s gradací, se zkratkou, s repeticí, originální aranžmá, živá hudba. Úkoly nekladou na děti nesplnitelné nároky, udržují je v pozornosti, ponechávají místo spontánní hře, ukotvují je ve srozumitelné struktuře inscenace. Až na trochu rozpačitý konec první pohádky přispívají k přesné pointě.

Zároveň se ovšem všechna tato režijní rozhodnutí podílejí na vyznění díla, probarvují ho, nesou s sebou nové, mnohdy překvapivé významy a specifický humor. Nejsou samoúčelná či pustě ilustrační, nepůsobí násilně.

Kdyby někdo hledal jasný důkaz toho, že pedagogické a umělecké cíle jsou v dětském divadle v podstatě neoddělitelné, tady ho má.

Zapsala Anna Hrnečková

BLAHOPŘÁNÍ

Hodně neutuchající energie nejen k padesátým narozeninám, ale i do dalších padesáti let. Ráda bych řekla, že se těším za dalších padesát let na Dětské scéně na viděnou, což pravděpodobně není reálné pro mou osobu, ale doufám, že mladí lidé, které tady kolem sebe vidím, přeberou štafetu.

Ing. Alena Kunčíková, ministerský rada pro oblast dětských estetických aktivit

Co přát Dětské scéně?

... aby tady ještě hodně dlouho byla! Je totiž děsně potřebná a důležitá. Protože... ale to je přece jasný!

Posledních jedenáct roků mám vždycky druhej tejden v červnu o hodně lepší náladu. A říkám si, že to s náma ještě úplně není v háji... A vůbec není pravda, co velký lidi často a rádi říkaj o dnešních dětech a mladejch lidech.

Tak tedy. Na zdraví a ať je pořád taková, jaká je. S Dětskou scénou mě fakt hodně baví život!

Petr Mohr, ředitel Střediska kulturních služeb města Svitavy

HOST PŘEHLÍDKY

Dnešním hostem přehlídky byla inscenace Šípková Růženka v interpretaci Divadla DRAK z Hradce Králové. Studenti katedry výchovné dramatiky DAMU ji reflektovali takto:

Rádi bychom se podívali, jak to vypadalo uvnitř.

Ůžasný zážitek!

Živá hudba – žereme to!

Efektní!

Nekončící humor, není něha.

Karikatura klasiky.

Absolutní souhra.

DNES HRAJÍ...

... ZUŠ Vítězslava Nováka, Jindřichův Hradec - Kocomour

Představte nám několika větami váš soubor.

Náš soubor je tvořen sedmi dívkami. V tomto složení spolupracujeme prvním rokem a všechny si to moc užíváme, protože mezi námi panuje přátelská atmosféra. Velký podíl na tom, proč jako kolektiv fungujeme takhle dobře, má určitě náš vedoucí František Oplatek, kterému jsme moc vděčné.

Kdyby váš soubor měl superschopnost, jaká by byla?

Naší superschopností je už nyní velká zásoba dobré energie! Na zkouškách se pořád smějeme. Je ale pravda, že se to s námi pak někdy asi nedá ani vydržet.

O čem svoje představení hrajete?

Naše inscenace Kocomour vypráví příběh o závisti, povrchnosti a přetvářce. Důležitým motivem pro nás byla problematika falešného kamarádství.

Co jste se o sobě při přípravě inscenace dozvěděli?

Hodně nás překvapilo, jak dobře dokážeme fungovat jako tým. A zjistili jsme, že si rozumíme ještě více, než jsme si mysleli.

Co vás při přípravě inscenace nejvíc potrápilo?

Potíže nám dělalo scénické ztvárnění rvačky. Potřebovali jsme, aby vypadala co nejvěrohodněji, ale současně jsme si samozřejmě nechtěli skutečně ublížit. V praxi to vypadalo tak, že jsme se prali a u toho se vzájemně pořád omlouvali.

Máte nějaký rituál před představením?

Nejdříve si vypr*ávíme, jak jsme se měli. Kdo měl jaký den a co se událo od doby, kdy jsme se viděli naposledy. Přímo před představením se pak rozmlouváme a většinou přidáme i nějakou hru.*

Prozradíte divákům nějakou perličku ze zákulisí?

V jedné scéně přepadáváme přes gauč a na zkoušce se to trochu vymklo kontrole a Rózce začala téct krev z nosu, takže jsme měli zakrvavené jeviště.

Představte si, že jste skuteční influenceři, co byste vzkázali světu? Kristýna: Važte si svých přátel! Hlavně díky našemu přátelství nám totiž funguje divadelní souhra. Nela: Buďte pořád sami sebou, takže největší ikony! :-) Viktorie: Nebojte se jít za svými sny! Elena: Nebojte se na sobě pracovat a zkoušet nové věci, protože je skvělý pocit, když to vyjde! Rózka: Hlavně si užívejte života a podporujte své kamarády.

DNES HRAJÍ...

... ZUŠ Popelka, Praha 5, Strašidelná pravda

Představte nám několika větami váš soubor.

Náš soubor je velmi rozmanitý a má již dlouholetou tradici. Rádi propojujeme různé žánry, a to zejména tanec s principy činoherního divadla. Snažíme se tedy o přirozené spojení pohybu a mluveného slova. Hlavně jsme ale super skupinka plná týmových hráčů!

Kdyby váš soubor měl superschopnost, jaká by byla?

Konkrétní superschopnost nás nenapadá, ale lektoři by někdy v naší přítomnosti potřebovali univerzální tlačítko mute, které by nás všechny dokázalo hromadně ztlumit.

O čem svoje představení hrajete?

V pásmu tří příběhů hrajeme o dětské fantazii a také o tom, jak ji dokáže omezovat strach. Strach má totiž velké oči.

Co jste se o sobě při přípravě inscenace dozvěděli?

Zjistili jsme, že každý z nás má jiné dispozice, které se ale dají skvěle využít v rámci jedné inscenace, ta se tak stává pestřejší. Potom nás mile překvapilo, že když k nám do souboru přišli noví členové, nebyl pro nikoho z nás problém přijmout je mezi sebe. Když pracujeme společně, je všechno mnohem větší legrace, jsme prostě nerozlučná skupina!

Co vás při přípravě inscenace nejvíc potrápilo?

Spíše než, že by byla jedna jasně definovaná společná potíž, jsme individuálně bojovali každý s něčím jiným. Pro někoho to byl tanec, pro někoho práce s hlasem. Obecně by se ale dalo říct, že jsme měli místy všichni potíže s udržením pozornosti.

Máte nějaký rituál před představením?

Všichni si před představením stoupneme do kroužku, dáme ruce před sebe a pomocí stejného gesta propojíme prsty. To vše v tichosti. Tento rituál nám pomáhá s uklidněním, koncentrací, prohlubuje kolektivního ducha a potřebnou souhru na jevišti.

Prozradíte divákům nějakou perličku ze zákulisí?

Při zkouškách někdy děláme dost binec. :-)

Představte si, že jste skuteční influenceři, co byste vzkázali světu?

Berta: Zkuste přijímat do kolektivu nové osoby, obohatíte se!

DNES HRAJÍ...

... Tkanička, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou

Když vykoukne sluníčko

Představte nám několika větami váš soubor.

Jmenujeme se Tkanička, protože držíme pevně pohromadě jako dobře ušněrované boty. Naše paní učitelka nás však chtěla z legrace pojmenovat „Ukecané tetky“, nám se však líbilo více právě Tkanička.

Kdyby váš soubor měl superschopnost, jaká by byla?

Naše kamarádka a spoluhráčka Amálka bohužel onemocněla, takže tady s námi teď nemůže být. Pokud by tedy byla možnost mít superschopnost, věnovali bychom Amálce všechnu potřebnou sílu k uzdravení.

O čem svoje představení hrajete?

Hrajeme o sluníčku a ptáčkovi Zpěváčkovi. Sluníčko je sjednocujícím motivem všech příběhů, z kterých je naše představení složeno. Chceme publiku předat radost a veselou energii.

Co jste se o sobě při přípravě inscenace dozvěděli?

Udělalo nám velkou radost, že dokážeme dát dohromady ucelené představení.

Co vás při přípravě inscenace nejvíc potrápilo?

Nejvíce nás mrzelo, že s námi již zmiňovaná Amálka nemohla pokračovat. Amálka je totiž hodná, usměvavá a moc šikovná!

Máte nějaký rituál před představením?

Před představením si většinou děláme masáže na zahnání trémy a říkáme jazykolamy. Naší oblíbenou říkankou je O méďovi Míšovi.

Prozradíte divákům nějakou perličku ze zákulisí?

Tahle perlička se nestala v zákulisí, ale už přímo na jevišti. V inscenaci hrajeme o housence a Klárka ji omylem nazvala slunéčkem sedmitečným.

Představte si, že jste skuteční influenceři, co byste vzkázali světu?

Buďte šťastní a hlavně choďte na dramaťák! :-)

KOMIKS

... PADESÁT

Zde si nakreslete vlastní komiks.

DALŠÍ ČÍSLO DENÍKU VYJDE UŽ ZA PÁR HODIN

BLAHOPŘÁNÍ

Milá Dětská scéno,

přeju Ti, ať se Ti i dál daří mapovat dětské divadlo a hledat mu nové cesty a prostory. To, že se před třiceti lety podařilo dostat dramatickou výchovu konečně do českých škol, je především Tvoje zásluha. V dobách, kdy se s dramatickou výchovou mohly setkávat děti jen v divadelních kroužcích a souborech a v lidových školách umění a o studiu na středních, neřku-li vysokých školách jsme si mohli nechat jen zdát, jsi byla tím, čemu jsme říkali Kaplická Sorbona. Ano, tehdy, v 70. a 80. letech, když ses jmenovala Kaplické divadelní léto, kdy jsi měla svoje útočiště v jižních Čechách v Kaplici, jsi byla opravdu vysokou školou dramatické výchovy, místem, kde se od těch zkušenějších učili ti, kterým šlo o kvalitní dramatickou výchovu. Proto hned po roce 1990 se mohla dramatická výchova začít šířit do všech stran - kromě dětského divadla začít rozvíjet školní dramatickou výchovu a nabízet své metody i výuce jiných oborů. Prostě za to, co dnes vypadá jako normální, můžeš do velké míry právě Ty a ti, kteří Tě vypiplali, v čele s Evou Machkovou.

Z dalších přání do dalších let bych mohl sestavit dlouhý seznam. Ale já se omezím na jedno jediné přání: Aby Jakubovi Hulákovi vydržely nervy, protože dát to všecko každý rok dohromady a nezbláznit se z toho, je nadlidský výkon.

Jaroslav Provazník

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY

NEDĚLE 12. ČERVNA

8.00–8.45	dílny pro recitátory 2., 3. a 4. kategorie	SZŠ
9.00–11.30	**vystoupení recitátorů 2. věkové kategorie**	kino
9.00–12.30	program pro děti ze souborů	
9.00–13.00	semináře A–D	Fka, ND
10.00–11.20	**2. blok přehlídky** – vystoupení pro veřejnost	
13.00–14.30	beseda lektorského sboru s recitátory 2. kat. a jejich doprovodem	MMG
	diskusní klub pro doprovod recitátorů 3. a 4. kat.	SZŠ
	dílny pro recitátory 3. a 4. kategorie	SZŠ
seminář R		Trám
15.00–16.30	**2. blok přehlídky** – vystoupení pro účastníky Dětské scény	
	Strašidelná pravda, ZUŠ Popelka, Praha 5	Fka
	skupina A **Kocomour**, ZUŠ Vítězslava Nováka, Jindřichův Hradec	Trám
	Když vykoukne sluníčko, Tkanička, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou	Tyjátr
	skupina B **Když vykoukne sluníčko**, Tkanička, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou	Tyjátr
	Kocomour, ZUŠ Vítězslava Nováka, Jindřichův Hradec	Trám
17.00–17.45	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících v 2. bloku	Fka-3. podl.
17.00–18.30	dětský diskusní klub Fka-aula	
18.00–19.15	veřejná diskuse o představeních 2. bloku	stodola
20.30–21.00	host přehlídky	
	Dievča z morského dna, Prvosienka, ZŠ s MŠ J. Vojtaššáka, Zákamenné (SR)	Fka

Fka	Fabrika Svitavy
kino	Kino Vesmír
Trám	Divadlo Trám
Tyjátr	Alternativní klub Tyjátr
SZŠ	Střední zdravotnická škola
IŠJ	Internátní školní jídelna
MMG	Městské muzeum a galerie ve Svitavách
ND	Nadační dům Nadace Josefa Plívy, taneční sál
stodola	farní stodola svitavské římskokatolické farnosti

2.

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 1.

Redakce: Jonatán Papírník (šéfredaktor), Klára Fidlerová, Rozálie Fidlerová, Kateřina Mrkosová Petrlíková, Gabriela Zelená Sittová, Veronika Bíbová, Julie Šišková, Pavel Kocych (grafika a sazba), Mirek Bouček (foto). Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. podlaží Fabriky Svitavy. Neprošlo jazykovou korekturou. Uzávěrka čísla 2 – 12. června 2022 v 00:30.
Náklad 220 ks.